

JSEM JEHO MILENKA

Neděle, 29. července 2007

Je to něco, co padesát letes rok, co jsem objevila mužského, jakého vlastně, odjakživa hledám. Od počátku bylo tohle zjevně oboustranné. Bohužel, má to nejen háček, ale padesát let hák. (Uhodli jste, je ženatý.) Ale stejně nám to nevadilo. A jak plynul čas, já se cítila šťastná (samozřejmě v mezích možnosti), bylo to pro mě stále silnější a hlubší a samozřejmě i... až do tohoto víkendu.

Padesát letem vůbec nic nevyprávělo o tom, že by snad nějaké nebezpečí na blízku bylo!! Jako kdy jsme jeli na víkend k chalupu. Tam mě uviděl a vřel, berou jako jeho partnerku, dokonce nevytlačil, že si mohl někdo dokonce myslet, že jsem manželka. Pravda, nikomu jsem to nevyprávěla, protože jsem nevěděla důvod. Nebyla jsem tázána. Vůbec není divu, že si mě takhle zakatkovali... Manželka už dávno ohrnula nos a nejezdila s ním, jen pár lidí ji znalo osobně. A já a On jsme k sobě prostě tak jak "pasovali". Věkem i tím, jak jsme se k sobě hezky chovali. Tak jako úvod k tomu, abych pověděla o tom zážitku: Vyjeli jsme u ve čtvrtek. V autě po odjezdu jsem se od něho dozvěděla, že padesát letem manželka, že se rozhodla padesát let "po návratu". No to je bomba!! Jak budeme spát - to ona bude mezi námi? Mám jít ke kámoce? Nebo si mám přivést někoho v hospodě? Chvilí mnou zmítaly rozporuplné pocity. Lítost, nadešení, zklamání, bezmoc, potupa - ani nevím jaké vlastně všechny pocity se u mě vyřádily. Jenže vztek, ten tam bohužel nebyl, tím jsem si jistá.

A jak tak cesta ubíhala, padesát letem se dál šířil pocit (s čím dál intenzivněji) - zvědavost. Jak tohle teda dopadne, na to jsem moc zvědavá. Prostě jsem se neubránila padesát letemýšlením o tom a rozebírání toho v duchu celou cestou. Vzpomínala jsem si na jednu rozmluvu s kamarádkou. Tenkrát jsem se o tom, jaké máme stejné zkušenosti. Jak manželky, kterým už nebyl manžel dost dlouho odstrkovaly a ohrnovaly nad ním nos, jak najednou procitnou, když zjistí, že o něm má zájem nějaká jiná a dokonce atraktivnější žena. Jak najednou procitnou a mohou se padesát letem trhnout. Během cesty jsem asi byla velice otravná, protože jsem stále dotírala s tím, že chci vědět, kde teda budu spát a jak si to všechno vlastně padesát letem představuje. "To je jedno, to nezáleží!", zněla vždycky odpověď. A to zase nadzvedávalo mě: "Cože? Jaký to nezáleží? Musím padesát letem vědět, kam mám jít, jestli k lóně (moje kamarádka, ke které jsem sem jezdila dříve a díky jsme se vlastně seznámili) nebo snad do hospody?" Ovšem, jak mi o chvíli později došlo, byly to naprosto zbytečné starosti. Dojeli jsme a já se dozvídám, že Milostivá zůstane u známých ve vedlejší vesnici a snad padesát letem zítra; tak jsem si své věci nanosila do chalupy do kuchyně. Pak jsem si vzala knihu a večer se šla spát. On se hned po padesát letem jezdu do hospody, a kdy se vrátil, to ani nevím. Ráno jsem vůbec nevěděla, co mám dělat, tak jsem vstala a šla se ráchat do rybníka mezi ostatní.

Bylo asi deset, když tam taky padesát letem Milostivá a rovnou ke mně a navázala se. Nejprve prý, jestli se mě má zeptat na rovinu něco zeptat. "No, samozřejmě, na rovinu se zeptej a budu-li vědět, na rovinu odpovím. Dávám padesát letem mluvení na rovinu." A pak jsem se dozvěděla, že mě pohodově padesát letem fungující manželství, ale dnes mají problémy a velké problémy a že je to od té doby, co jsem se mezi ně většinou "To je mi líto, ale co já s tím?", ptám se, "to nejsou moje, ale vaše problémy." Stále nechápu. Opravdu nechápu, proč mi to říká. Co já s tím? Tak se ptám: "Takže to mi chceš říct, že jste měli krásné, fungující láskyplné manželství a jen jsem se objevila já, tak máte problémy? To mi opravdu lichoť. Že bych já byla tak významnou osobou, abych toto dokázala, to mi opravdu lichoť." A ona tvrdila, že prý ano, že mě měla krásné manželství do doby, než jsem se já objevila poprvé ve vesnici. (Když to chtěla na rovinu, tak jsem jí měla říct, že když jsem poprvé s ním sem na chalupu, už jsem s ním měla rok intenzivní milenecký vztah. Seznámili jsme se totiž na jednom rockovém festivalu, co tu byl poblíž. Takže vím hodně o tom, že u nich doma nefungovalo vlastně vůbec nic. Ani státi, ani ložné vyvážené starost o jejich kluka. Ani jakýkoli zájem jednoho o druhého. Větně zájmu o financování společného bydlení.

Samozřejmě, že jsem jí to neřekla. Takovému zmatenému zoufalci je zbytečné říkat takové věci. A tomu, kdo je nejblíže, by to ublížilo. Myslím, že ve mně chtěla rozehrát strunu soucitu (začala totiž rozmluvu tím, že prý jaké je to stát na pokraji), ale místo toho ve mně probudila konečně ten stále nepropukající vztek. Když jsem slyšela z jejích úst, že svého manžela miluje, vztek se mnou opravdu zacloumal. Na ni a na to, že si dovoluje mi povídat takové nehorázné věci. Tak jsem jí na závěr řekla, že jestli je to skutečně pravda, že mám obrovskou radost, "protože si Petra hluboce vážím a jsem padesát letem esvážena, že si zaslouží být milován." Řekla, že s ním mluvila a že musím změnit!!! Cítila jsem v tu chvíli jen: chudák kluk. Taková káva ho chce změnit k obrazu svému. Víc bylo zbytečné mluvit na toto téma. Ona se pak sebrala a zase odjela. Co říct závěrem? Bude líp!! Teď je mi sice uveřejněno, ale bude líp!!

Jestli tohle bude impulzem k tomu, aby se mě vzdal a opravdu to úplně skončilo (a změnil se, jak ona říká), tak to zřejmě stejně nestojí za trápení. Kdo ví, co život padesát letem? Asi jsem padesát letem patetická. Jasný, že život je jiný... Tohle pohled na věc, to je teď moje trápení. Ale jo, to padesát letem bolí. Teď je to živé, tak to vypadá hrozné. Jen mi vadí, že my dva jsou spolu měli i... Denisa .